

KRISTINA OHLSSON

MUMIENS GÅDE

På dansk ved Vibeke Bruun Arildsen

Alvilda

Af samme forfatter:
Glasbørnene
Sølvdrengen
Stenengle
Mysteriet på Hester Hill
Det magiske hjerte
Zombiefeber
Varulvens hemmelighed

MUMIENS GÅDE

er oversat fra svensk efter

MUMIENS GÅTA

Copyright © 2018 Kristina Ohlsson

Published by agreement with Salomonsson Agency, Stockholm

First published by Lilla Piratförlaget AB, 2018

Omslag: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Dansk udgave © 2018 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: Birgitte Herkild

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI, Tyskland

ISBN: 978-87-7165-620-6

www.alvilda.dk

1

Det havde regnet dag og nat i en hel uge, da engen pludselig forsvandt. Det skete midt om natten, mens alle sov. Alle undtagen Herbert. Han lå og vendte og drejede sig og kunne ikke sove. Herbert kunne ikke forstå, hvad der var galt. Han havde det hverken for varmt eller for koldt. Der var helt stille i huset. Det eneste, man hørte, var regnen, der slog mod vinduet, men det var en lyd, han godt kunne lide.

Herbert sparkede dynen af og listede ud af værelset. Gulvet knirkede, når han gik. Han stoppede og lyttede. Inde fra hans storebror Fabians værelse hørtes ikke en lyd. Herbert blev næsten skuffet. Han sukke stille og kløede sig i håret. På den anden side var det måske fint nok, at Fabian sov. Herbert vidste præcis, hvad Fabian ville have sagt, hvis han havde opdaget, at Herbert var vågen:

”Det bedste, du kan gøre, er at holde op med at tænke over, hvorfor du ikke kan sove. Læs en bog eller sådan noget. Det er jo ikke et problem at være vågen. Men det er meget lettere at tænke på svære ting om dagen.”

Det var altså nemmere sagt end gjort. Især når man havde en hel del at tænke på. For det første bekymrede Herbert sig

om farfar. Farfar var blevet syg i efteråret. Han havde fået lungebetændelse og var kommet på hospitalet. Og bagefter havde han fået en hjerneblødning. Igen. Ligesom for nogle år siden. Da han var kommet sig, måtte han øve sig i at tale tydeligere. Meget tydeligere. I starten, lige da han havde fået hjerneblødningen, kunne Herbert næsten ikke forstå, hvad han sagde.

Men de sidste par uger var det blevet bedre og bedre. Så godt, at han snart ville komme hjem. Og det var det, der bekymrede Herbert. Det var dejligt at få farfar hjem igen, men hvordan skulle det hele gå? Farfar var endnu mere forvirret end før, og han kunne ikke gå så godt.

Der var også en anden ting, Herbert tænkte over. Farfar skulle komme hjem efter påske. Men Fabian havde ikke arrangeret noget for Herbert i påskeferien, som begyndte om en uge. Fabian skulle bare arbejde hele ugen, og han blev irriteret, hvis Herbert nævnte sin ferie.

Herbert gik på toilettet og listede så tilbage til sit værelse. Han krøb ned i sengen og trak dynen helt op til hagen. Han lå lidt og stirrede op i loftet. På den anden side af væggen kunne han høre Fabian hoste. Herbert syntes, det var dejligt at vide, at Fabian var her. Når farfar kom hjem, skulle han have sit soveværelse tilbage. Så måtte Fabian vel sove i gæsteværelset.

Herbert gabte.

Han var selvfølgelig glad for, at han havde Fabian. Det ville være forfærdeligt, hvis livet blev, sådan som det havde

været før. Før Herbert fik at vide, at han havde en bror. Før Fabian flyttede til Eldsala. Dengang ville kommunen sende Herbert til en anden familie, fordi farfar ikke kunne tage sig godt nok af ham.

Herbert lukkede langsomt øjnene.

Han kunne sikkert ikke sove.

Sikkert ikke.

Sikkert ...

Der lød et dumpt brag.

Boom.

Eller brag var ikke det rigtige ord. Det lød mere som en stor ballon, der sprang.

Herbert satte sig op. Nu var han lysvågen igen.

Hvad var det?

Hans hjerte slog hårdt og hurtigt.

”Fabian?” sagde han.

Men alt var stille. Fabian var vist ikke vågnet.

Herbert sad som forstenet i sengen. Hjertet faldt til ro. Hvad var det mon, han havde hørt?

Nysgerrigheden blev for stor. Han stillede sig ved vinduet og trak rullegardinet op. Baghaven var oplyst af en lygte. Herbert kunne ikke se noget usædvanligt.

Han trak rullegardinet ned og løb i stedet ud i køkkenet. Fra køkkenvinduet kunne han se vejen. Han kiggede og kiggede. Men der var også helt stille. Ingen mennesker, ingen biler, ingenting.

Er det kun mig i hele Eldsala, der er vågen? tænkte Herbert. Var det kun mig, der hørte braget?

På den anden side af vejen lå farfars pensionat. For øjeblikket boede der kun tre gæster. Herbert kneb øjnene sammen. De sov vist også. Alle vinduer var mørke.

Han gæbte igen og rynkede på næsen.

Hvad var det for en lugt?

Det var ikke en lugt, Herbert kendte. Eller ... lugtede det af skrald måske? Nej. Ikke rigtig. Alligevel åbnede Herbert skabet under vasken. Der var intet affald. Fabian havde været ude med det, inden han gik i seng.

Herbert gik tilbage til sit værelse. Denne gang var han virkelig træt. Det lugtede ikke lige så dårligt på hans værelse. Der lugtede faktisk næsten slet ikke.

Han lukkede øjnene.

Eldsala var ikke som andre byer. Eldsala var speciel. Der skete ting, som ikke skete andre steder. Det var startet med zombiefebren sidste sommer. Men det var kun Herbert og nogle få andre, der vidste det.

Tænk, hvis det begynder igen, tænkte Herbert. Tænk, hvis der igen kommer noget uhyggeligt til byen.

2

Da Herbert vågnede, var det endelig holdt op med at regne. Sally, hans bedste ven, ringede og spurgte, om de skulle ses. Herbert havde sovet alt for lidt og hørte knap nok, hvad hun sagde. Men så huskede han, hvad der var sket om natten, og fløj op af sengen. En halv time senere var han og Sally på vej ud til møllen på engen.

Det var forår, og himlen var blå. Sally lyttede opmærksomt, da Herbert fortalte, hvad han havde hørt. Men jo mere han fortalte, desto mere tvivlede han på det. Det gjorde Sally også.

”Var det bare det?” spurgte hun. ”Eller jeg mener, du hørte et stort brag – og hvad så?”

Herbert trak på skuldrene.

”Der skete ligesom ikke mere.”

Sally sukkede.

”Bare det ikke har regnet ind i møllen,” sagde hun. ”Vi har jo ikke været der i 10 dage.”

Hun ville åbenbart ikke tale om braget.

Herbert missede op mod solen.

”Det plejer ikke at regne ind,” sagde han.

Det var søndag, og de havde ikke noget at lave. Møllen var deres yndlingssted. Det var den blevet, efter at Sally havde fundet et rum højt oppe i den. Et rum, som kun var deres, og som de kaldte ”det hemmelige rum”.

”Er du sikker på, at din farfar snart kommer hjem?” spurgte Sally.

Hun havde spurgt om det samme mindst 10 gange. Som om hun troede, at farfar skulle blive på plejehjemmet.

Herbert sparkede utålmodigt til en kogle, som lå på stien.

”Jeg har jo sagt, at han kommer hjem efter påske.”

”Okay, undskyld.”

Herbert fik dårlig samvittighed, fordi han lød så sur. Det var bare, fordi han selv var bange for, at noget skulle gå galt. Og så var der det med påskeferien.

Herbert og farfar plejede *altid* at finde på noget sjovt at lave, når der var ferie. Engang var de rejst til Stockholm, en anden gang til København. Men sådan var det ikke med Fabian. Han var læge på Eldsalas sygehus og syntes, at arbejdet var vigtigere end Herberts påskeferie.

Desuden ville Fabian ”ordne huset”, som han sagde. Først havde Herbert ikke forstået, hvad han mente.

”Vi må tilpasse huset til farfars behov,” havde Fabian forklaret. ”Vi skal for eksempel fjerne alle dørtrin. Ellers falder farfar, når han går med rollatoren.”

Herbert fik ondt i maven, bare han tænkte på det. Han kunne ikke lide, at huset skulle forandres. Nu var alle

dørtrinnene snart væk. Herbert tænkte på, hvornår de mon kunne sætte dem på igen.

”Hvad med jer?” sagde han til Sally. ”Hvad skal I lave i påskeferien?”

Sally sukkede.

”Vi skal vist også bare være hjemme. Ligesom dig og Fabian. Sygt kedeligt.”

Herbert så på Sally. Hun virkede ked af det.

”Skal vi løbe om kap?” spurgte han. ”Når vi kommer ud til engen?”

Sally lyste op. Hun var begyndt at løbetræne og løb næsten lige så hurtigt som Herbert nu. Der var så meget, der havde forandret sig i den sidste tid.

”Okay,” sagde hun.

De skyndte sig gennem skoven. Engen skimtedes mellem træerne. Lidt efter var de fremme – og der opdagede de den. Stanken.

Herbert stoppede op. Han snusede ind. Det lugtede, ligesom det havde gjort i nat.

”Kan du lugte det?” Det var et dumt spørgsmål. Sally var bleg og så helt dårlig ud.

”Føj!” sagde hun.

”Sådan lugtede det også efter braget,” sagde Herbert. Han prøvede at finde ud af, hvor stanken kom fra. Det lugtede forfærdeligt. Det gjorde næsten ondt i næsen, når han trak vejret.

De skyndte sig ud på selve engen.

Stanken var der stadig. Det lugtede endda endnu mere herude.

”Klar?” sagde Sally og stillede sig i startposition. Lugten var åbenbart lige meget for hende. Hun ville løbe om kap ud til møllen.

Herbert rørte sig ikke ud af flækken.

Hvad var det, der var sket?

Han blinkede flere gange. Han måtte se forkert.

”Sally,” sagde han stille. ”Der er noget galt med engen.”

Sally rejste sig modvilligt op.

”Noget galt?”

Så tav hun.

Lige foran dem var der et stort hul i jorden. Eller hul var ikke det rigtige ord.

Det så ud, som om nogen havde gravet en sø midt på engen og glemt at fylde den med vand.

De trådte langsomt væk fra hullet.

”Det forstår jeg ikke,” sagde Sally. ”Hvad er der sket?”

Herbert kiggede sig uroligt omkring. Tænk, hvis resten af engen var lige så farlig. Tænk, hvis der dukkede flere huller op.

”Hvad skal vi gøre?” hviskede Herbert.

”Vi må hente hjælp,” mumlede Sally.

Herbert nikkede. At hente hjælp lød som en god ide. Men så tøvede Sally.

”Hvad er der?” sagde Herbert. ”Vi kan godt gå tilbage

gennem skoven. Vi kom jo derfra.” Han anstrengte sig for at lyde overbevisende.

”Men hvem er det, der har brug for hjælp?” sagde Sally. ”Jeg mener ... Skal vi ikke gå hen og kigge? Så ved vi, hvad vi skal sige, når vi fortæller det til nogen?”

Hun havde ret.

Forsigtigt gik Herbert et skridt frem. Så et mere. Sally gjorde det samme. Stanken sved i næsen. Herbert trak jakken op, så den dækkede for hans næse og mund. Lidt efter stod de henne ved hullets kant og kiggede ned.

Herbert gispede.

Hullet var stort og dybt. Herbert prøvede at forstå, hvor jorden var blevet af. Var den bare sunket sammen? Eller var den forsvundet?

”Hvad er det dernede?” spurgte Sally.

Det forstod Herbert heller ikke. Nogen havde bygget noget i hullet. Noget, der lignede et stykke af en stenmur, stak op af jorden. Men hvordan kunne der være en mur under jorden?

”Er der nogen dernede?” hviskede Herbert.

”Det tror jeg ikke,” sagde Sally.

I det samme løsnede et stykke jord sig fra hullets kant og trak græsset med sig, da det faldt ned i hullet.

Herbert og Sally trådte hurtigt væk.

”Vi er ikke sikre her,” sagde Sally.

De skyndte sig tilbage til skoven. Og denne gang løb de hele vejen hjem.

3

”Jordfaldshul,” sagde Fabian.

”Jordfaldshul?” gentog Herbert.

De var tilbage på engen. Nu var her masser af mennesker. Politi og brandfolk var i gang med at sætte afspærringer op omkring hullet, så ingen kom for nær.

”Det hedder den slags huller,” sagde Fabian. ”De skyldes, at der siver regnvand ned i undergrunden, som opløser kalken dernede, så der dannes huler og grotter. På et tidspunkt kan de ikke længere bære vægten af den jord, som ligger ovenpå. Og så kollapser de.”

Herbert havde aldrig hørt om noget så mærkeligt. Men nu vidste han i det mindste, hvor nattens brag kom fra.

Herbert og Sally var løbet hjem til Sally og havde fortalt hendes mor, hvad der var sket. Men hun havde ikke forstået det. Ikke før de tog hende med ud på engen, så hun selv kunne se hullet. Herbert havde ringet efter Fabian, som også kom derud.

Til sidst kom politi og brandvæsen. De virkede ikke til at have spor travlt.

Det lugtede stadig dårligt, men Herbert var så optaget

af hullet og stenvæggen, at han knap nok lagde mærke til stanken.

”Nu går vi hjem,” sagde Fabian bestemt. ”Her kan vi ikke stå.”

Herbert syntes, han havde unødvendigt travlt. Hvor tit fandt man et kæmpehul i jorden?

”Jeg vil se, hvad politiet laver,” sagde Herbert.

”Politiet og brandvæsnet skal have ro til deres arbejde,” sagde Fabian. ”Jordfaldshuller kan være livsfarlige.”

”Det er virkelig et stort hul,” sagde Sally.

”Desto vigtigere er det, at I ikke går herud igen,” sagde Sallys mor. ”Ikke før det er sikret. Forstår I det?”

Sally og Herbert nikkede.

”Det lugter virkelig dårligt,” sagde Sally.

”Det er gas, der lugter,” sagde Fabian. ”Den blæser snart væk.”

”Hvad er det for en mur, der er nede i hullet?” spurgte Herbert. Mur følte som det forkerte ord, men han kunne ikke finde på andet.

”Mur?” sagde Fabian og kiggede igen. ”Nåh, den. Aner det ikke. Det må de andre tage sig af. Kom, så går vi.”

De forlod engen. Sally og hendes mor gik hjem til sig selv, og Herbert og Fabian fortsatte hjemad.

Fabian kiggede på sit ur.

”Jeg skal lige ordne noget. Er det okay hvis du selv går hjem, og jeg kommer lidt senere?”

”Selvfølgelig,” sagde Herbert.

Fabian så helt lettet ud. Det gjorde han altid, når Herbert ikke protesterede. Herbert længtes efter farfar. Han var mere tålmodig end Fabian. Og roligere. Men det var også en stor del af problemet. For farfar nåede ikke alt det, han skulle, og han blev træt og forvirret. Nogle gange ville Herbert ønske, at han havde en tidsmaskine. Så ville han rejse tilbage i tiden og prøve at holde farfar sund og rask.

Herbert rømmede sig forsigtigt. Han ville gøre et sidste forsøg på at få sin storebror til at ændre planer i påsken.

”Øh,” sagde han. ”Jeg tænkte på påskeferien.” Han tav.

Fabian kiggede væk.

”Jeg har jo sagt, at jeg skal arbejde,” sagde han. ”Vil du ikke nok stoppe med at plage?”

”Tjo,” sagde Herbert.

”Godt,” sagde Fabian. ”Så ses vi om en time.”

Det nyttede ikke at brokke sig. Påskeferien ville blive supertrist, og sådan var det bare.

Herbert blev ved med at tænke på hullet på engen. *Et jordfaldshul*. Det var vildt sejt. Fabian kunne sige, hvad han ville. Herbert ville helt sikkert gå ud og se på det igen. Han havde jo hele påskeferien til det.

Maven knurrede. Han havde spist for lidt til morgenmad. Måske skulle han lave sine lektier til fransk. Herbert var begyndt på fransk efter jul. Det var Fabian, som havde sørget

for det. Han og Herbert havde samme far, men to forskellige mødre. Fabians mor var fransk, og han havde boet i Frankrig, indtil han blev voksen. Han talte med fransk accent.

”Det er bare en gang om ugen,” havde Fabian sagt. ”Hvis du vil?”

Det ville Herbert. Hele foråret havde han gået til fransk hver tirsdag efter skole. De var 10 i gruppen. Alle var voksne, undtagen Herbert. Læreren hed madame Babette, og hun var meget imponeret over Herbert.

”Du er den, der lærer hurtigst af alle!” plejede hun at sige.

Herbert kunne godt lide madame Babette og de andre i gruppen. Det eneste, der bekymrede ham, var Fabian. Eller rettere sagt: Han forstod ikke, hvorfor Fabian ønskede, at han skulle lære fransk. Det var jo ikke ligefrem sådan, at Herbert *behøvede* at kunne tale fransk. Ikke i Sverige. Fabian havde sagt, at han ville vise Herbert Frankrig. Det gjorde Herbert urolig. Tænk, hvis Fabian i virkeligheden længtes hjem. Han savnede måske Frankrig og sine franske venner.

Herbert tvang sig til at tænke på noget andet. Han fandt brød og pålæg frem i køkkenet. Spegepølse og smør. Herbert lagde pøsemadderne på en tallerken og hældte et glas mælk op.

Lige da han skulle tage den første bid, fik han øje på dem. *Edderkopperne*. To styk, der sad på brødet. De største edderkopper, han nogensinde havde set. De var behårede,

og benene var flere centimeter lange. Herbert var lige ved at skribe højt. Han rejste sig så hurtigt, at glasset væltede.

”Åh nej!”

Herbert prøvede at tørre mælken op med et viskestykke. Da han kiggede op igen, var edderkopperne væk.

Han kastede viskestykket fra sig. Måske havde han set forkert. Det var nok helt almindelige edderkopper. Sådan nogle, der plejede at være ude i forråbskammeret eller på loftet.

Da han havde spist, samlede han viskestykket op fra gulvet. Det var landet lidt væk fra døråbningen. Han kiggede længe på dørtrinnet og bed sig i læben. Fabian havde efterladt værktøjskassen i stuen. Herbert gik hen og hentede den og satte sig på gulvet i køkkenet. Forsigtigt begyndte han at løsne det sidste dørtrin i huset.

4

”Undskyld,” pustede Sally. Det var mandag, og de var på vej hjem fra skole. Herbert fortalte om edderkopperne, og Sally grinede højt.

”Hold op,” sagde Herbert og rødmede. ”Det var altså vildt klamt!”

”Ja, det ved jeg godt,” sagde Sally. ”Men du fortæller det så sjovt.” Hun grinede igen.

”Fabian tror, at de fulgte med hjem fra engen,” sagde Herbert. ”Så måske er der også nogen hjemme ved dig ...”

”Stop!” sagde Sally og puffede til ham.

Herbert smilede.

”Så det er helt fint, at edderkopperne følger med mig hjem, men ikke med dig?”

”Lad os sige, at det var Fabian, der fik edderkopperne med,” sagde Sally bestemt.

Herbert åbnede munden for at protestere, men sagde ikke noget.

Fabian var først kommet sent hjem. Hvis edderkopperne kom fra engen, måtte de være kommet med Herbert. Han havde aldrig før set så store edderkopper. Kun på billeder – og

ikke midt i maden. Han var egentlig ligeglad med, hvor de kom fra. Han ville bare ikke have dem derhjemme.

De nærmede sig skoven. Sally gik langsommere.

”Skal vi gå en tur ud til møllen?” spurgte hun. ”I stedet for at gå lige hjem, mener jeg.”

Hun kiggede forventningsfuldt på Herbert.

”Nu?”

Han havde stadig ikke lavet sine franskelektier. Og de måtte jo ikke gå ud på engen.

”Bare et smut,” sagde Sally. ”Vi behøver ikke sige det til nogen ...”

Solen varmede, og det var næsten vindstille. En perfekt dag at være ved møllen.

Desuden var Herbert nysgerrig på jordfaldshullet, selvom det lugtede dårligt derude. Og selvom de havde lovet ikke at gå derud.

”Okay,” sagde han. ”Lad os tage derud.”

De løb gennem skoven. Rygsækken dunkede mod Herberts ryg. Sally havde trænet meget på det sidste, det kunne man mærke. Herbert tænkte på, hvor hurtig hun kunne blive. Hendes far talte om forskellige konkurrencer, men Sally virkede ikke interesseret.

De stoppede, da de kom ud af skoven. Det lugtede stadig dårligt. Politiet havde sat afspærringer op omkring jordfaldshullet. Plastikstrimlerne blafrede i vinden. Der var ingen politifolk i syne.

”Lad os se på det,” sagde Herbert og gik frem mod hullet.

De passede begge på, hvor de satte fødderne. Da de kom frem til afspærringen, blev de ekstra forsigtige – og overraskede. Jorden var sunket endnu mere. Nu sås muren tydeligt. Eller rettere sagt: murene. Ikke kun en, men flere.

Herbert kiggede ned i hullet og tænkte.

Stenvægge.

Rum.

Med åbninger i.

Han gispede, da han forstod, hvad det var.

Der var en hemmelig kælder i undergrunden.

”Hvor er det cool!” sagde Sally. ”En kælder!”

Det var mere end cool. Det var fantastisk.

”Hallo, I to!”

Både Herbert og Sally for sammen. Det var svært at høre, hvor stemmen kom fra.

”Her må I ikke være!”

Nu så de, at der stod en kvinde på den anden side af jordfaldshullet. Hun var i grønt tøj og havde en spade i hånden. Hun virkede urolig.

”Vi ville bare kigge,” sagde Sally.

”Det skal I lade være med,” sagde kvinden. ”I kan virkelig slå jer på ruinerne. Tænk, hvis I falder ned i fangehullerne. Hvem skal så redde jer?”

Herbert og Sally så på hinanden.

Fangehullerne?

Kvinden lagde spaden over den ene skulder og gik hen mod dem.

”Hv-v-hvordan ved du, at det er fangehuller?” stammede Herbert. ”Vi troede, det bare var en kælder.”

”Det er det måske også,” sagde kvinden. ”Men så forstår jeg ikke, hvorfor der er tunge jerndøre til to af rummene.”

Herbert fik øje på jerndørene. De var rustne og skæve, men man kunne godt se, at det var jerndøre.

”Hvad er det egentlig?” spurgte Sally.

Kvinden trak på skuldrene.

”Jeg ved det ikke,” sagde hun. ”Men tro mig, jeg skal nok finde ud af det.”

Hun rakte hånden frem.

”Jeg hedder forresten Heidi,” sagde hun. ”Jeg er arkæolog.” Herbert og Sally hilste på hende.

”Arkæolog!” sagde Sally. ”Er det ikke sådan en, der leder efter ekstremt gamle ting?”

”Blandt andet,” sagde Heidi og smilede. ”Jo ældre, jo bedre.”

Hun kiggede på ruinerne i hullet og blev alvorlig.

”Det må have været forfærdeligt at være låst inde dernede,” sagde hun.

Herbert kunne næsten ikke forestille sig noget værre. Han ville hellere undvære mad i en uge end at blive låst inde nede under jorden.

”Jeg må gå,” sagde Heidi. ”Pas nu godt på, lov mig det.”

Herbert og Sally nikkede ivrigt.

Heidi forsvandt hen mod skoven, mens Herbert og Sally blev stående. Et gammelt fangehul. I Eldsala. Kunne det virkelig passe?